

IJJAS TAMÁS

[Újra kamasz vagyok]

Újra kamasz vagyok, mert annak kell lennem.
A betonfözelék alatt fuszlizok azzal,
aki rozsdaticncét ujjam köré fonta.
Korrodált gyűrű, de gyűrűnek gyűrű,
és még napokig sampontól illatos.
Külső lábfejem a vádliján lassan
vándorol felnőttébb ölelések felé,
mégsem tőle nyerem el majd
vesztenivalóm.

Piszkos dolgokról gyónok,
főleg a képzelet műveiről.
Gyóntatom csuhája
beleremeg, így leszek falra
festett ördög, lángvörös,
mint egy pofon nyoma.

Aztán gyónok neki is, vörös
haja alatt piros fülébe súgva,
mint plüssfüggöny mögött
mormoló színészek.
Szavaim túlcsondulnak.
Verejtékként a nyakán,
hegyi pataként a hátgerincén,
hogy bezuhanjon minden
a félelmébe, az elutasításomba.

Csak nézem az eget hanyatt dőlve.
Alattam gyóntatom habitusa,
hátamat darócként dörzsölő föld.
Bámulok a végtelenbe, mint egy
sokkal szűkebb kékes-szürke szembe.
Alagútba, mely alatt, akár a napszitta
ruha, kifakul a bőr, és ahol a recehártya
elfelejt látni.

[Fanyar és mélykék bogyókkal]

Fanyar és mélykék bogyókkal bűvölsz.
Óvatosan. Fel ne törjön a sötét.
Vízzel körbevett víz, táguló pupilla.
A nyugalom lassú zörgése, ahogy
követnem kell hátamon a rajzod,
a szellő piszmogása egyetlen gyengén
kapaszkodó levéllel, és a tükörben
azok a bogyók, és azok a nagyobb,
ringó gyümölcsök. A szemhéjam
elnehezedik, mint egy megtermékenyített
virág feje. Mint egy végtelenül álmos
fej. Valami hangversenyen. Zuhanjon,
és vágja félbe a dallamot. Így nehezédjek el.

Belül a zongora nem bír harapni,
egyensúlyoz valami mélykék, fanyar
golyóbissal. A fogak élein az a gömbölyű
kérdés, ahogy le se zuhan, félbe se harapják,
és a hátamra rajzolt madár begyében
az a gömbölyű hang, és a hang szívében
üres, szárnyalás nélküli mélykék.

Tengernyi víz és tengernyi ég,
középuitt vöröslő forrasztópáka.
Ahogy magamra hagysz a padlóra
dobott sólepte blúzzal. Beleúszhatok
a pupillatág éjszakába, zongoraharapta
bőrrel, mélykéekkel teli, fanyar tüdővel.